

ПРИГОДА... НУЛЬОВА

Особливе знайомство

Чого тільки у книгах не буває?! Навіть буває, що розповідь починається з нульового розділу. Тобі доводилося таке бачити? От — щойно це сталося. Чому? Про все — по черзі.

Пригоди в цій книзі мали розпочатися з першого розділу про День знань у школі Славка-четвертокласника, та напередодні з ним трапилося дещо...

...То був звичайнісінький день. Звичайнісінький день, коли від самого ранку все пішло шкереберть! Спершу пекінес Малюк з'їв на прогулянці якусь гидоту. Уже за пів години песика почало нудити, він жалібно скавулів і раз по раз бекав своїм сніданком. Мама підхопила Малюка й помчала з ним до ветеринарної лікарні. Якщо собаченя проковтнуло отруту, його потрібно негайно рятувати!

Славко залишився вдома очікувати гарних звісток від мами і хвилюватися. Тим часом зателефонувала бабуся. Вона подивилася випуск новин. Від того в неї стрибнув тиск! І несподівано закінчилися таблетки, котрі бабуся вживає щоразу після перегляду телевізора. Авжеж, Славко зголосився приїхати до бабусі, аби потім з рецептом піти до аптеки по ліки.

Тут їхати — усього три зупинки автобусом. Славко давно вивчив правила поведінки на вулиці: не виходити на проїжджу частину, йти тротуаром, переходити дорогу на зелений сигнал світлофора, не вистрибувати з автобуса, доки він не зупиниться.

На вулиці було вогко й парко. Проминула гроза, і дорога місцями скидалася на море. Щойно Славко вийшов з підвір'я, його з голови до ніг обдало водою з калюжі — немов накрила

хвиля цунамі! Дядько за кермом легковика, замість пригальмувати на по-вороті, додав газу, і хлопчину накрило брудним потоком.

Автівка помчала далі.

— Класно! Просто супер! — спересердя тупнув ногою Славко і обтер обличчя від води з присмаком асфальту.

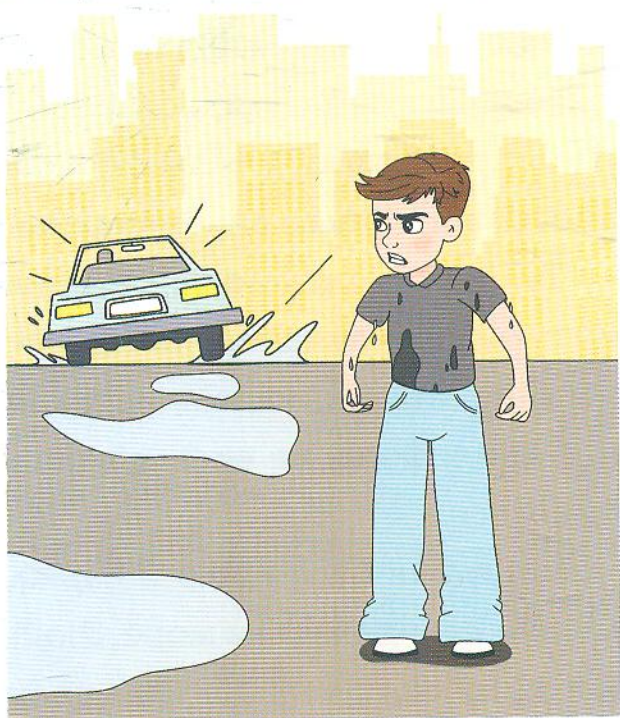
Що тепер робити? Йти додому переодягатися? Але ж бабуся чекає на ліки. Їй може зробитися геть зле!

Та нічого, сонечко припікає — швидко обсохну, вирішив хлопчик. Він рушив до автобусної зупинки, радіючи, що вдягнув темно-сіру теніску. На ній майже не видно, що ти брудний і мокрий. Ні, що мокрий — видно. Не лише на тенісці. Аж чавкає водою в кедах. Бррррр. Гидко! І образливо!

Хіба можна так їздити? Хіба можна так зневажати тих, хто рухається тротуаром, тим більше коли пішохід — дитина!? От нечема той водій! А якщо вам, дядечко, хтось вилле на голову виварку брудної води? Невже приємно?!

Хлопчик просто-таки кипів від злості й приниження. Хіба що пара з вух не пшикала та іскри не вилітали з носа, як ото малюють у драконів. От чесно-чесно!

На автобусній зупинці — купа люду. Хтось розмовляє по телефону. Хтось пише повідомлення чи слухає музику. Тільки бабусі спілкуються без додаткових пристроїв — одна з одною. А більшість людей просто мовчки чекають на автобус. Славко також.

Зупинився неподалік хлопчина років дванадцяти. Поглянули один на одного та байдуже відвернулися. Про що розмовляти з незнайомцем?

Хлопчина дістав носовичок, і Славко краєм ока помітив, як з його кишені випав папірець. Та то не папірець! То гроші — п'ятдесят гривень.

— У тебе випали гроші, — повідомив Хоробрик хлопчика-роззяву.

Той — нічирк. Наче не до нього.

— Підними гроші! — підвищив голос Славко.

Хлопчик знову не зреагував. Зате обернулося кілька людей на зупинці — чи, бува, то не до них гукає малий.

Славко рвучко підняв купюру й тицьнув її під ніс небораці.

— Ти що, глухий? Не чуєш, що гучаю? — пирхнув Славко.

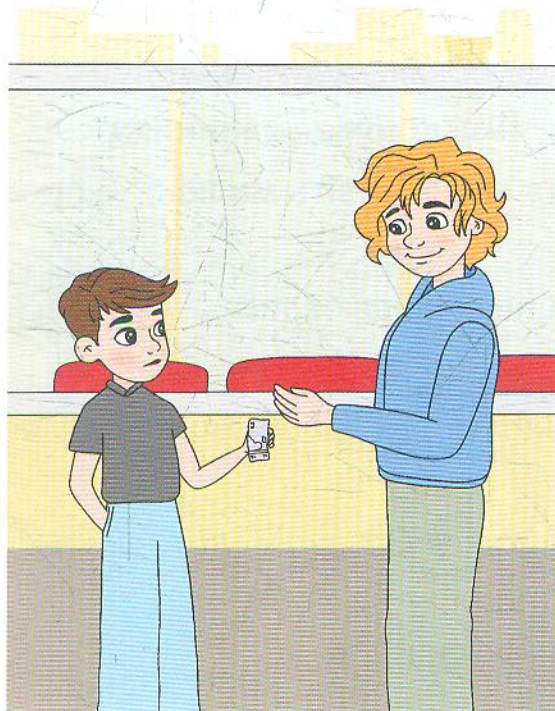
Хлопчик і далі мовчав. Тільки здивовано подивився спершу на Славка, потім на купюру. Тоді поліз рукою в кишеню. Нарешті зрозумів, що це його гроші. Так само мовчки взяв у Славка гроші, усміхнувся й кивнув.

— Взагалі-то, чемні люди дякують у таких випадках, — ехидно чвиркнув Славко.

— Що сталося? У чім справа? — до хлопців квапливо підійшла жінка — певно, мама нечеми, бо вона звернулася саме до нього.

Хлопець їй також нічого не відказав. Тільки почав рухати пальцями й долонями, складаючи їх у певній комбінації.

Славка знову накрило брудною хвилею. Тільки цього разу це була хвиля сорому.

Пекучого, принизливого сорому!.. Хлопець, що ледве не згубив гроші, спілкується жестовою мовою. Отже, мовчав не тому, що невихований, а тому, що не чує або німий.

«Який же ти, Славко, бовдур!» — присоромив себе подумки й густо почервонів.

— Дякую! — усміхнулася до Славка мама хлопчини. — Вітя інколи любить половити гав. Спасибі, що повернув йому гроші.

— Та я... — зняковів Хоробрик. — Просто... я думав, що...

— Що Вітя не хоче з тобою спілкуватися, — здогадалася жінка. — З нами таке часто трапляється. Вітя не чує. Він спілкується за допомогою жестової мови.

— А що це за мова? Її десь навчають? — зацікавився Славко.

— Звичайно! Є спеціальні курси, де навчають говорити пальцями рук.

— І я теж можу навчитися? Вона дуже важка? Як, приміром, англійська?

— Якщо маєш бажання — вивчиш! — усміхнулася мама Віті. — Ми ж усі, до певної міри, спілкуємося за допомогою жестів.

— Як це? — здивувався Славко.

— Коли в тебе все гаразд, як це покажеш руками?

— Великий палець — догори, — усвідомив хлопчик.

— А показати «до побачення» може навіть малюк, — продовжила мама Віті.

— Справді! Я ніколи над цим не замислювався, — зізнався Славко.

— О, наш автобус! — у потоці машин показався жовтий велетень.

Цієї мити Вітя зустрівся поглядом зі Славком, доторкнувся кулаком до свого підборіддя, а потім — до лоба.

— Він каже тобі «дякую», — переклала мама.